

φῶς, ἀκούω τὸ μεγάλο φολόγι νὰ χτυπᾷ μὲ ἥχο βαθὺ πένθιμο δυὸ φορὲς καὶ βλέπω ἐμπρός μου τὴ Νόρα ξαπλωμένη ἀκίνητη.

Φαίνεται πῶς κοιμᾶται ὅμως εἶναι νεκρή.

Ποῦ εἶμαι;

Στὸ δωμάτιό της.

“Οσα εἶδα λοιπὸν ἦταν ψέματα; καὶ μόνη ἀλήθεια μένει ὁ θάνατός της;

‘Η ψυχὴ τῆς ἐπέταξε κ’ ἔχαμψε σὰν τὸν καπνό, ὅταν ἡ φωτιὰ σβυστῇ.

Μ’ ἐμέθυσε τὸ ναρκωτικὸ καὶ τὴν σκότωσα; Καὶ ὅμως γιὰ μιὰ ματιά της θᾶδινα τὴ ζωὴ μου.

“Ηταν ἄγνη, ἀδύτια, ὁραία σὰν ἄγγελος. Ηταν καὶ θὰ ἦταν δική μου μὲ τὴν ψυχὴ της μὲ τὸ σῶμα της, μὲ κάθε της σκέψη δική μου γιὰ πάντα.

Γιὰ πάντα;

Ποῦ τὸ ξέρω.

“Υπάρχουν στιγμὲς τόσο φρικτὰ τραγικὲς ποῦ τ’ ἀνθρώπινα νεῦρα δὲν ἡμιποροῦν νὰ τέσ κυριαρχήσουν, σταματῶν τὰ δάκρυα, παύουν τὰ λόγια καὶ ὅλα φαίνονται ψέματα. Πιάνω τὸ κεφάλι μου μὲ τὰ δύο μου χέρια καὶ σὰν νῦμον τρελλὸς τὸ τινάζω δυνατὰ πολλὲς φορὲς κ’ αἰσθάνομαι τὲς φλέβες του νὰ φουσκώνουν, ἔπειτα κοιτάζω πᾶλι τὸ ἀγγελικὸ ἐκεῖνο πλάσμα ποῦ κοίτεται ἐμπρός μου ἀψυχο νεκρό. Παντοῦ ἀπλώνεται ἡ φοβερὴ κατάχνη τοῦ πόνου, τοῦ τρόμου, τῆς ἀπελπισίας. Μά τί εἶναι ἐκεῖνο ποῦ μὲ κάνει νὰ ἔχω μίαν ἀνεξήγητη γαλήνη; τί εἶναι ἐκεῖνο ποῦ σὰν ἔνα δυνατὸ ναρκωτικὸ μοῦ δαμάζει τὴ λύπη; Γιατί εἶμαι ἐλαφρὸς σὰν τὴν πεταλοῦδα ποῦ βγαίνει ἀπὸ τὸ κουκοῦλι της καὶ γιὰ πρώτη φορὰ σὰν ἔξωτικὸ λουλοῦδι ἀπλόνει τὰ πολύχωρα φτερά της στὸ φῶς τοῦ ἥλιου καὶ στὸ μυρωμένον ἀέρα;

Ναὶ! ὅπως πάντα καὶ τώρα τὸ βλέπω καθαρά, ἐὰν ἐξ οὗ σε θὰ μὲ ἀ πατοῦ σε.

Λοιπὸν ἂς φιλάσω ὡς τὸ βάθος ἂς σκαλίσω τὴ σκέψη μου, τί βρίσκω; τί αἰσθάνομαι;

Φοίκη! Αἰσθάνομαι ἀνακούφιση...

ΚΕΡΚΥΡΑ, 1918.

N. A. ΚΕΦΑΛΛΗΝΟΣ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΚΑΙ ΑΝΘΙΝΕΣ ΖΩΕΣ.

[ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ *]

ΟΛΕΘΡΟΣ.

«Εἶναι τῆς μάνας της κόρη»
WILDE.

Ο ΚΗΠΟΥΡΟΣ. Ἡ Σαλώμη δὲ μοιάζει μὲ τὴ μητέρα της σὲ τίποτα.

Ο ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΚΑΣ. Ἡ Ἡρωδιάδα ποτὲ δὲν ἀγαπᾶ μὰ μισεῖ· ἡ κόρη της ἀγαπᾶ μὰ μισεῖ κι’ ὅλας...

Ο ΚΗΠΟΥΡΟΣ. Ἡ Σαλώμη ἔχει δυὸ ψυχὲς μὰ καμμιὰ δὲ μοιάζει μὲ τὴ ψυχὴ τῆς μητέρας της.

Ο ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΚΑΣ. Εἶναι καὶ πεισματάρα!... Εἶδες!; Ἄρονήθη νὰ χρέψει γύρω στὴ βασιλικὴ τράπεζα... κι’ ώστόσο δtti τῆς ἔταξε ὁ Ἡρώδης δὲν ἥτανε ἀξιοκαταφρόνητο!..

Ο ΚΗΠΟΥΡΟΣ. Γιὰ νὰ ζηγίσει ὁ νοῦς τὴν ἀξία τῶν ταξημάτων πρέπει

* Ἡ πρώτη σειρὰ τυπώθηκε στὰ «Γράμματα» Τομ. II Σελ. 182.

‘Η δεύτερη » » » » II » 487.

‘Η τρίτη » » » » III » 30.

‘Η τέταρτη » » » » III » 399.

νὰ ἔχει ἄγρουπνη ψυχὴ· κ' ἡ Σαλώμη ἀπόψε εἶναι κοιμισμένη καὶ στὶς δυό της ψυχές. Κ' οἱ δύο ψυχὲς ἀποκοιμήθηκαν προσπαθῶντας νὰ ἀποκοιμήσει ἡ μιὰ τὴν ἄλλην... "Ω! παρακαλούνθησα αὐτὸ τὸ φριχτὸ νανούρισμα! «Πέσε κοιμήσου...» ἔλεγε ἡ Ἀγάπη στὸ Μίσος,... «Νάνι-γάνι...» κι' ἀποκοιμήθη ἡ ψυχὴ ποῦ ἀγαπᾶ νανουρίζοντας τὴν ψυχὴ ποῦ μισεῖ. Γιαντὸ δὲ χόρεψε γιὰ νὰ κερδίσει τὸν κῆπο μὲ τὰ κρῖνα ποῦ ἀγαπᾶ τόσο πολύ.

Ο ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΚΑΣ. Γι' αὐτὸ δὲ χόρεψε γιὰ νὰ κερδίσει τὸ θάνατο τοῦ Ιωχανᾶ ποῦ μισεῖ τόσο πολύ!... Μὰ... σιγά!... Νάτη... κατεβαίνει...

•

Κατεβαίνει. Σκύβει κι' ἀφουκράζεται στὴ στέρνα ποῦ εἶναι φυλακισμένος δ ὀχτρός της... Τὰ μάτια της πετάνε σπίθες!

Ο ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΚΑΣ. Θεὲ τοῦ Ἀβραάμ!... ξύπνησε ἡ ψυχὴ ποῦ μισεῖ!...

Σαλεύουντε τὰ χεῖλη της... Θὰ ποῦνε τὴν ἀπειλή!... Σηκώνει τὸ χέρι... τὰ δάχτυλα καμπυλόνουνται νευρωδικα... θὰ κάνουντε τὸ σχῆμα τῆς ἀπειλῆς...

Ο ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΚΑΣ. Θεὲ τοῦ Ἱακώβ!... σῶσε τὸν ἀγαθὸ Ισραηλίτη!...

Γυρνᾶ τὸ φοβερὸ βλέμμα. Ἀντικρύζει τὸν κῆπο μὲ τὰ κρῖνα ποῦ ἀγαπᾶ!... Τὰ μάτια της γλυκαίνονται, τὰ χεῖλη σουρώνονται καὶ τὰ δάχτυλα μαζεύονται τὸ φιλί καὶ τὸ στέλνονται στὰ λευκὰ κρῖνα ποῦ χιονοφέγγουν στ' ὅρθιον φῶς.

Ο ΚΗΠΟΥΡΟΣ. Κύριος δ Θεός μου!... ξύπνησε ἡ ψυχὴ ποῦ ἀγαπᾶ!...

•

Προσκοφεῖ μὲ μακριές, ἀργές, δρασκελιές. Τὰ βαριά, ἀνοικτά, βραχιόλια τῶν ποδιῶν της δὲ χτυπᾶν. — "Έχουντε τέτοιο ωθμὸ οἱ δρασκελιές της, ποῦ νὰ λύνονται τὰ μεγάλα μαργαριτάρια ποῦ κρατᾶντε στοὺς γοφοὺς τὴν ζώνη, θὰ κυλούσαινε λοξὰ στὰ μηριά καὶ, χωρὶς νὰ σκοντάψουν στὰ γόνατα, θὰ τραβιθύνσαν δλότσια νὰ ξυγιαστοῦν στὰ γεφύρια τῶν ποδιῶν. — Τὰ χέρια της ἀπλώνονται λιδιαὶ διψασμένων κύκνων. Τὰ βαριὰ βραχιόλια δὲ χτυπᾶν. — "Έχουντε τέτοιο ωθμὸ οἱ κινήσεις της ποῦ νὰ ξεκολλούσανται τὰ ρουμπίνια τῶν δαχτυλιδῶν της, θὰ κυλούσανται ἀπάνω στὶς φειδωτὲς γαλάζιες φλέβες καὶ θὰ ξυγιάζουνται στοὺς δόμους. --

Σταματάει.

· Σκύβει.

Χωρὶς νὰ λυγίσει τὰ γόνατα καὶ τὶς ἀγκῶνες, τ' ἀκροδάχτυλα τῶν ποδιῶν καὶ τῶν χεριῶν της πιτάνε τὴν γῆς. Οἱ ἀρμαθιές τῶν πετραδιῶν τῆς ζώνης, κρέμονται κάθετες, ἀγγίζονται τὴν γῆς. Τὸ πρόσωπο χάνεται μέσα σ' ἕνα γιγαντένιο κρῖνο.

•

Ο ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΚΑΣ. Η Σαλώμη πῆρε μιὰν ὠραιότατη στάση.

Ο ΚΗΠΟΥΡΟΣ. Οἱ στάσεις τῆς Σαλώμης εἶναι ὠραῖες δύο καὶ οἱ κινήσεις της. Εἶναι καλὴ χορεύτρα καὶ κρατᾶει πάντα τὸ ωθμὸ τῆς κίνησης καὶ στὶς στάσεις.

Ο ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΚΑΣ.Κύττα τη!... Δὲν εἶναι σὰν ἔνα τραπέζι;... "Ω! νὰ ζοῦσε ἡ κόρη τῆς Ἡρωδιάδας τὸν καιρὸ τοῦ Μωϋσῆ καὶ νὰ τὴν ωρούνσε ἔτσι... δέκας ἄλλο θὰ παράγγελνε νὰ μαστορέψουνε μὲ ἀσηπτο ξύλο, χρυσάφι καθαρὸ καὶ τίμιους λίθους μιὰ τέτοια βάση γιὰ νὰ στηρίξει τὴν Κιβωτὸ τοῦ μαρτυρίου...

Ο ΚΗΠΟΥΡΟΣ.Κύττα τη!... Τώρα τραντάζεται τὸ κορμί της φὰ γὰ πλημμυρίζει μέσα της ἡ κοινομυρωδιά!

Ο ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΚΑΣ. Σιγά... νά δ' Ιωχανάν,... προβάλλει στὸ φεγγίτη τῆς φυλακῆς του...

*•

Προβάλλει. Βλέπει τὴ Σαλώμη καὶ τὰ μάτια του πετᾶνε ἀστραπὲς δργῆς. Κάποια λόγια τρέμουνε στὰ χελή του.

Ο ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΚΑΣ. Θεέ ! κάνε νὰ μὴ μιλήσει...

Θωρεῖ τὴ Σαλώμη ποῦ τώρα δρθώνεται ἀργὰ σὰ νὰ ἔσερνει μαζί της τὴν κρινομυρδωδιά. Ξανασκύβει καὶ πάλι σηκώνεται καὶ κινεῖται χορευτικὰ σὰ μέλισσα μεθυσμένη ἀπὸ μῆρα.

ΙΩΧΑΝΑΝ. Ὁχιᾶς γέννα ! ποιὸς σὲ δίδαξε ν' ἀγαπᾶς ; !

Ο ΚΗΠΟΥΡΟΣ. Θεέ ! κάνε νὰ μὴ ἀκουστεῖ !...

"Ακουσε. Ἀγρυπνᾶ καὶ στὶς δυό της ψυχές. Ἡ μιὰ ψυχὴ εἶναι γεμάτη κρίνους καὶ ἡ ἄλλη φαρμακερὸν δσκρό. Ὁρέγεται τὴν ἐκδίκηση μὰ δρέγεται καὶ νὰ παίξει μὲ τοὺς κρίνους, κ' ἡ Σαλώμη ἔρει πῶς ἀν δρμῆσει στὴν ἐκδίκηση σὰ θυμιωμένη μέλισσα, μαζὶ μὲ τὸν δσκρό θὰ βγοῦνε καὶ τὰ σπλάχνα της.

*•

Σκύβει ὅλη ἀγάπη στοὺς κρίνους. Καταλαβαίνει τὴ γῆς ἔξοδὴ κάτω ἀπὸ τὴ γλόνη καὶ συλλογίζεται πῶς οἱ κρίνοι διψοῦνε. Πέφτει καὶ αὐτοσχεδιάζει ἔνα χαμόσυρτο χορό. — Τὸ χορὸ τοῦ νεροῦ. — Τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια της σὰ νερένιες φλέβες καὶ τὰ πέπλα φουσκώνουν σὰν πλημμύρα. Γλυστράει στὴ χλόνη μὲ φειδίσιους ἑλιγμούς. Ρέει στὶς αὐλακιές κυκλώνοντας κάθες κρίνο. — "Ολοὶ οἱ κρίνοι λυγίζουνε μὰ δὲ σπάει κανεῖς. — Τώρα τινάσσεται δρθή. Γυρίζει - γυρίζει καὶ στυλώνει στ' ἀκροδάχτυλά της. — Τέλεια εἰκόνα δμορφοσκαλισμένου συντριβανιοῦ. — Τὰ ἐφτὰ πέπλα βαστηγμένα ἀπὸ τὴ ζώνη, σηκώνουνται, φουσκώνουν καὶ πέφτουν σὰν κρουνοί. — Τέλος... λύνεται ἡ ζώνη, τὰ πέπλα σκορπιένται καὶ μένει σὰ στερεμένο συντριβάνι. Μεθάει, πυρώνει ἀπὸ τὴν ίδια γύμνια της. Πετιέται σὰ σπίθα στοὺς πέπλους της καὶ χορεύει τὸ χορὸ τῆς φωτιᾶς. — Σαλένει κάτω στὰ πέπλα της σὰ φωτιὰ καὶ δρθώνεται γυμνή, στριφογυρίζοντας σὰ φλόγα ποῦ θεριεύει. Τυλίγει καὶ καταλεῖ ὅ,τι βρεῖ μπροστά της.

*•

Ο ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΚΑΣ. Ὁφείλεις νὰ τὴν μποδίσεις... καταστρέφει τὸν κῆπο... Εἶναι στὴ φύλαξή σου καὶ εἰσαι ὑπεύθυνος...

Ο ΚΗΠΟΥΡΟΣ. Ὁχι... λίγο ποὶ ἔημερώσει μὲ κάλεσε δ' Ἡρώδης καὶ τῆς εἰπε μπροστά μου πῶς ὁ κῆπος μὲ τὰ κρίνα ποῦ ἀγαπᾶ, θὰ εἶναι δικός της ἂ χορέψει τὸ χορὸ τῶν Ἐφτὰ πέπλων... "Ας ἀπολάψουμε λοιπὸ τὸ χορὸ τοῦ Πάθους... κ' ὑστερα ἡ Σαλώμη τὸν ἔξαγορδᾶει χορεύοντας μπροστά στοὺς καλεσμένους του τὸ χορὸ τῶν Ἐφτὰ πέπλων..."

Ο ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΚΑΣ... Κύττα πῶς καταλεῖ !

Ο ΚΗΠΟΥΡΟΣ... Κύττα πῶς χορεύει !... Τὰ πέπλα της, φωτιὰ καὶ καπνός... Αὐτὴ σίφουνας ποῦ μανιάζει τὴ φωτιά, καὶ φλόγα...

Ο ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΚΑΣ. Ὡ ! ποτὲ μου δὲν εἶδα τὸν ὀλεθρο νὰ προοδεύει τόσο ὅσο αὐτὸς π' ἀπλώνει χορεύοντας !

*•

"Ο χορὸς τῆς φωτιᾶς πέρνει τέλος. Ἡ Σαλώμη πέφτει, τυλίγεται τὰ πέπλα της καὶ σαλεύει σὰ φλόγα ποῦ δὲν ἔχει πειὰ μὲ τί νὰ θραφεῖ !

Ο ΚΗΠΟΥΡΟΣ. 'Αλλοίμονο !... Ποτὲ θέριστρο κ' ἐπιδρομὴ ἀκρίδας δὲν
ἔκαναν τόση καταστροφὴ σὲ ἄνθινες ζωές !

Ο ΙΩΧΑΝΑΝ. 'Άλλοίμονο ! ποιὸς δίδαξε τὴν δχιὰ ν' ἀγαπᾶ ! ;

Ο ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΚΑΣ. 'Άλλοίμονο στὴ ζωή σου ἀν σ' ἀκούσει !

"Ακουσε ! 'Αγρυπνᾶ καὶ στὶς δυό της ψυχές. 'Η μιὰ θρηνεῖ τοὺς σκοτω-
μένους κρίνους κ' ἡ ἄλλη λαχταρᾶ στὴν ἵδεα τῆς ἐκδίκησης.

Ο ΚΗΠΟΥΡΟΣ. Θεέ !... Φύλαξε κἀν τὸν ἄνθρωπό σου !

•*•

Χυμάει σὰ θυμωμένο φείδι ποῦ σέρπει, κουλουριάζεται, γίνεται κόμπος
καὶ τινάσσεται στὸν δχτρό του. Χορεύει, σὰ φείδι στητὸ στὴν οὐρά του, γύρω στὸ
φεγγίτη ποῦ προβάλλει τὸ πρόσωπο τοῦ δχτροῦ της χλωμό, ὥραιο σὰν ὅλανοιχτος
κρίνος. 'Η ψυχὴ ποῦ ἀγαπᾶ παύει τὸ θρήνο γιὰ τοὺς κρίνους ποῦ σκότωσε...
Τρέμει σὰν πεταλοῦδα ἐρωτεμένη μὲ τὸν τελευταῖον ἀνοιξιάτικο κρίνο, μὰ ἡ ψυχὴ¹
ποῦ μισεῖ δὲν τὴν ἀφίνει νὰ χορέψει τὸ χορὸ τῆς πεταλούδας κ' ἡ Σαλώμη χορεύει
τὸ χορὸ τῆς θυμωμένης μέλισσας, φέροντας γύρα στὸ φεγγίτη ποῦ προβάλλει τὸ
κρίνενιο πρόσωπο τοῦ δχτροῦ της. -- Στενεύει τοὺς κύκλους, γυρίζει, γυρίζει καὶ
στυλώνει στ' ἀκροδάχτυλα τοῦ ἔνοῦ ποδιοῦ της ἐνῷ τὸ ἄλλο παῖζει σὰν τὸ κεντρὶ²
ποῦ εἰν' ἔτοιμο νὰ τρυπήσει καὶ νὰ σταλλάξει τὸν δσκρό. Τὰ πέπλα της ἀνάερα
κάνουν τὸ μελισσοβούσιμα. — "Ολη μιὰ μέλισσα γεμάτη κρινομυρδωδιὰ καὶ δσκρό !

•*•

Ο ΚΗΠΟΥΡΟΣ. 'Οφεῖλεις νὰ τὴν μποδίσεις... νὰ τὸν βλάψει... Εἶναι στὴ
φύλαξή σου καὶ εἰσαι ὑπεύθυνος...

Ο ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΚΑΣ. "Όχι... Λίγο πρὶ ξημερώσει μὲ κάλεσε δ Ἡρώδης
καὶ τῆς εἴπε μπροστά μου πῶς δ ἄνθρωπος ποῦ μισεῖ θὰ εἶναι δικός της ἡ
χορέψει τὸ χορὸ τῶν ἔφτὰ πέπλων... "Ας ἀπολάψουμε λοιπὸ τὸ χορὸ τοῦ Πάδους...
κ' ὑστερα ἡ Σαλώμη τὸν ἔξαγοράζει χορεύοντας μπροστά στοὺς καλεσμένους του
τὸ χορὸ τῶν ἔφτὰ πέπλων. .

Ο ΚΗΠΟΥΡΟΣ. Κύριος δ Θεός μου !... "Ο Ἡρώδης κ' οἱ καλεσμένοι του
προβάλλουν στὸν ἔξωστη !...

•*•

Προβάλλουν μεθυσμένοι. 'Η Σαλώμη σταματᾶ. Τυλίγεται μὲ τὰ πέπλα της
σαλεύοντας σὰν δ μεταξοκώληκας μέσα στὸ ἀγανὸ βομβύκι.

Ο ΚΗΠΟΥΡΟΣ. Κύριε !... Κύριε !... "Η Σαλώμη θέρισε σύρριζα τὰ κρίνα !...

Ο ΗΡΩΔΗΣ. "Ας τὰ ἔξαγοράσει χορεύοντας τὸ χορὸ τῶν ἔφτὰ πέπλων...

Η ΣΑΛΩΜΗ. Θέλω καὶ τὸν τελευταῖο χλωμὸ κρίνο !...

Ο ΗΡΩΔΗΣ . . . "Ας θεριστεῖ κι' αὐτός !..

"Ο δῆμιος ἀποκεφαλίζει τὸν Ιωχανᾶ κ' ἡ Σαλώμη χορεύει γύρω στὸν σκο-
τωμένον δχτρό της τὸ χορὸ τῶν ἔφτὰ πέπλων, ἀνόρεχτα, νυσταγμένα... σαχλά !

•*•

'Ανάθεμα στὶς ψυχές σου Σαλώμη !

'Ανάθεμα στὴν ἀγάπη.

'Ανάθεμα στὸ μῆσος σου !...